

MENTALITA.

Speciální síly začínají v hlavě

U speciálních sil jste strávil podstatnou část života a takže služba vás v mnoha ohledech formovala. Kdy jste si poprvé uvědomil, že vás speciální síly změnily víc, než byste si připustil?

Ani nevím, jestli jsem si to někdy uvědomil v nějakém konkrétním okamžiku. Asi ne. Každá zkušenost člověka nějak změní. Kdybych prožil totéž někde jinde v armádě, nejspíš by mě to taky ovlivnilo. Jenom jinak. Když jsem přišel ke speciálním silám, byl jsem mladý kluk. Najednou jsem dostal na starost skupinu lidí, kteří už měli za sebou speciální výcviky a byli fakt profesionálové. Prostředí bylo úplně jiné, než na co byla tehdejší armáda zvyklá. Nepřišel jsem někam, kde bych jen rozdával rozkazy a ostatní je bez řečí plnili. Musel jsem si jejich respekt získat.

To se lehko řekne, ale jak se to dělá?

Jednal jsem s nimi jako s partnery. Jasně, byl jsem velitel, ale rychle jsem pochopil, že autorita tady nevzniká z hodností. Když něco neumíš, nebo si na něco jenom hraješ, ostatní to poznají. A když tě přijmou, tak ne proto, že máš na rameni vyšší hodnost. Ale protože věří, že víš, co děláš. Pak přišla další věc, která nás začala měnit možná ještě

víc. Otevřel se nám svět za hranicemi české armády. Začali jsme intenzivně cvičit se spojenci. Myslím, že to bylo někdy kolem roku 1998.

Jasně, silný moment. Najednou stojíte vedle lidí, které do té doby znáte jen z vyprávění nebo z filmů. Jaké to bylo? Skvělý! Přijeli, přivezli techniku, municí, a hlavně zkušenosti. Najednou jsme viděli věci, které jsme do té doby vůbec neznali. Dodnes si pamatuju, jak mě překvapili příslušníci SEALs. Člověk si řekne: námořníci. Jenže oni měli neuvěřitelně propracovanou taktiku pohybu v terénu, maskování, kontaktní drily. Věci, které jsme se u nás teprve učili, už měli dotažené do detailu.

Překvapilo vás víc jejich vybavení, nebo způsob, jak přemýšleli?

Asi to druhé. Samozřejmě, vybavení měli úplně někde jinde. My tehdy běhali se samopaly vzor 58, oni už měli zbraně, optiku a vybavení, které jsme do té doby znali možná z časopisů. Ale to nebylo to hlavní. Mnohem víc mě překvapilo, jak uvažovali. My byli tehdy spíš průzkumníci, uměli jsme se přesunout, schovat, pozorovat, předávat informace. Oni už běžně plánovali a prováděli přímé úderné akce. Najednou jsme viděli úplně jiný způsob práce.

Připadali jste si, řekněme, ponížení, zaostali?

Ne, to vůbec. Nešlo o to, že bychom byli horší. Byli jsme prostě na jiném stupni vývoje. A najednou se nám otevřely oči. Zjistili jsme, že existují postupy, nad kterými nás do té doby ani nenapadlo přemýšlet. Velkou výhodou pro mě byla angličtina. Díky studiu na britské vojenské akademii